UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

25 päivänä lokakuuta 2017 *

Muutoksenhaku – Asetus (EY) N:o 1907/2006 (REACH) – 57 artikla – Erityistä huolta aiheuttavat aineet – Tunnistaminen – 2 artiklan 8 kohdan b alakohta – Vapautus – 3 artiklan 15 alakohta – Välituotteen käsite – Akryyliamidi

Asiassa C-650/15 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 4.12.2015,

Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), kotipaikka Bryssel (Belgia), ja

SNF SAS, kotipaikka Andrézieux-Bouthéon (Ranska),

edustajinaan E. Mullier ja R. Cana, avocats, sekä D. Abrahams, barrister,

valittajina,

jossa menettelyn muina osapuolina ovat

Euroopan kemikaalivirasto (ECHA), asiamiehinään M. Heikkilä ja W. Broere, avustajinaan J. Stuyck ja S. Raes, advocaten,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehinään M. Bulterman ja B. Koopman, ja

Euroopan komissio, asiamiehinään K. Talabér-Ritz, E. Manhaeve, K. Mifsud-Bonnici ja D. Kukovec, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit C. G. Fernlund (esittelevä tuomari), J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev ja E. Regan,

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.1.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

kuultuaan julkisasiamiehen 6.7.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) ja SNF SAS vaativat valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 25.9.2015 antaman tuomion PPG ja SNF v. ECHA (T-268/10 RENV, EU:T:2015:698, jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi niiden kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan Euroopan kemikaaliviraston (ECHA) 22.12.2009 tekemä päätös tunnistaa akryyliamidi (EY nro 201-173-7) aineeksi, joka täyttää kemikaalien rekisteröinnistä, arvioinnista, lupamenettelyistä ja rajoituksista (REACH), Euroopan kemikaaliviraston perustamisesta, direktiivin 1999/45/EY muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 793/93, komission asetuksen (EY) N:o 1488/94, neuvoston direktiivin 76/769/ETY ja komission direktiivien 91/155/ETY, 93/67/ETY, 93/105/EY ja 2000/21/EY kumoamisesta 18.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1907/2006 (EUVL 2006, L 396, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 22.6.2009 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 552/2009 (EUVL 2009, L 164, s. 7) (jäljempänä REACH-asetus), 59 artiklan mukaisesti mainitun asetuksen 57 artiklassa tarkoitetut kriteerit (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 REACH-asetuksen johdanto-osan 41 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Järjestelmän toimivuuteen liittyvistä syistä ja välituotteiden erityisluonteen vuoksi välituotteille olisi säädettävä erityiset rekisteröintivaatimukset. Polymeereihin olisi sovellettava poikkeusta rekisteröinnistä ja arvioinnista siihen asti, että ne polymeerit, joiden rekisteröinti on tarpeen ihmisten terveydelle tai ympäristölle aiheutuvien riskien vuoksi, voidaan valita käytännöllisellä ja kustannustehokkaalla tavalla vankkojen teknisten ja pätevien tieteellisten perusteiden nojalla.”

3 Kyseisen asetuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Soveltaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Tätä asetusta ei sovelleta

– –

c) erottamattomiin välituotteisiin;

– –

8. Tuotantopaikalla käytettäviä erotettuja välituotteita ja kuljetettavia erotettuja välituotteita koskee vapautus:

– –

b) VII osaston soveltamisesta.

9. II ja VI osaston säännöksiä ei sovelleta polymeereihin.”

4 Mainitun asetuksen 3 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa tarkoitetaan

– –

15) ’välituotteella’ ainetta, jota valmistetaan kemiallista prosessointia varten tai kulutetaan tai käytetään kemiallisessa prosessoinnissa sen muuntamiseksi toiseksi aineeksi (jäljempänä ’synteesi’):
   a) ’erottamattomalla välituotteella’ välituotetta, jota ei synteesin aikana tarkoituksellisesti poisteta (paitsi näytteenottoa varten) laitteistosta, jossa synteesi tapahtuu. Tällaiseen laitteistoon kuuluvat reaktioastia, sen lisälaitteet ja kaikki laitteet, joiden kautta aine (aineet) kulkee (kulkevat) jatkuvatoimisessa tai panosprosessissa, sekä putkistot, jotka on tarkoitettu reaktioseoksen siirtämiseen astiasta toiseen seuraavaa reaktiovaihetta varten, mutta siihen eivät kuulu säiliöt ja muut astiat, joissa ainetta (aineita) varastoidaan valmistuksen jälkeen;
   b) ’tuotantopaikalla käytettävällä erotetulla välituotteella’ välituotetta, joka ei täytä erottamattoman välituotteen kriteereitä, kun välituotteen valmistus ja toisen (toisten) aineen (aineiden) synteesi kyseisestä välituotteesta tapahtuu samalla tuotantopaikalla, jonka toiminnasta vastaa yksi tai useampi oikeushenkilö;
   c) ’kuljetettavalla erotetulla välituotteella’ välituotetta, joka ei täytä erottamattoman välituotteen kriteereitä ja jota kuljetetaan muiden tuotantopaikkojen välillä tai toimitetaan muille tuotantopaikoille;

16) ’tuotantopaikalla’ yksittäistä paikkaa, jossa tietty infrastruktuuri ja laitteet ovat yhteiskäytössä, silloin kun aineen (aineiden) valmistajia on enemmän kuin yksi;

– –”

5 REACH-asetuksen 17 artiklassa, jonka otsikko on ”Tuotantopaikalla käytettävien erotettujen välituotteiden rekisteröinti”, säädetään seuraavaa:

”1. Valmistajan, joka valmistaa tuotantopaikalla käytettävää erotettua välituotetta vähintään yhden tonnin vuodessa, on toimitettava kemikaalivirastolle rekisteröinti tuotantopaikalla käytettävästä erotetusta välituotteesta.

2. Tuotantopaikalla käytettävää erotettua välituotetta koskevan rekisteröinnin on sisällettävä kaikki seuraavat tiedot siinä määrin kuin valmistaja kykenee toimittamaan ne ilman lisätestausta:

a) valmistajan tunnistetiedot siten kuin liitteessä VI olevassa 1 jaksossa täsmennetään;

b) välituotteen tunnistetiedot siten kuin liitteessä VI olevan 2 jakson 2.1–2.3.4 kohdassa täsmennetään;

c) välituotteen luokitus siten kuin liitteessä VI olevassa 4 jaksossa täsmennetään;

d) saatavilla olevat tiedot välituotteen fysikaalis-kemiallisista, ihmisten terveyteen tai ympäristöön vaikuttavista ominaisuuksista. Jos saatavilla on täydellinen tutkimusraportti, on toimitettava tutkimustiivistelmä;

e) käytön lyhyt yleinen kuvaus siten kuin liitteessä VI olevan 3 jakson 3.5 kohdassa täsmennetään;

f) yksityiskohtaiset tiedot sovelletuista riskinhallintatoimenpiteistä.

– –

3. Edellä 2 kohtaa sovelletaan tuotantopaikalla käytettäviin erotettuihin välituotteisiin ainoastaan, jos valmistaja vahvistaa, että aine valmistetaan ja sitä käytetään ainoastaan tiukasti valvotuissa olosuhteissa siten, että se on täysin eristetty ympäristöstään teknisin keinoin koko elinkaarensa ajan. Valvonta- ja ohjelmointitekniikoita käytetään päästöjen ja mahdollisen niistä seuraavan altistumisen minimoimiseksi.

Jos nämä edellytykset eivät täyty, rekisteröintiin on sisällytettävä 10 artiklassa täsmennetyt tiedot.”

6 REACH-asetuksen 18 artiklassa, jonka otsikko on ”Kuljetettavien erotettujen välituotteiden rekisteröinti”, säädetään seuraavaa:

”1. Valmistajan, joka valmistaa, tai maahantuojan, joka tuo maahan kuljetettavaa erotettua välituotetta vähintään yhden tonnin vuodessa, on toimitettava kemikaalivirastolle rekisteröinti kuljetettavasta erotetusta välituotteesta.

2. Kuljetettavaa erotettua välituotetta koskevan rekisteröinnin on sisällettävä kaikki seuraavat tiedot:

a) valmistajan tai maahantuojan tunnistetiedot siten kuin liitteessä VI olevassa 1 jaksossa täsmennetään;

b) välituotteen tunnistetiedot siten kuin liitteessä VI olevan 2 jakson 2.1–2.3.4 kohdassa täsmennetään;

c) välituotteen luokitus siten kuin liitteessä VI olevassa 4 jaksossa täsmennetään;

d) saatavilla olevat tiedot välituotteen fysikaalis-kemiallisista, ihmisten terveyteen tai ympäristöön vaikuttavista ominaisuuksista. Jos saatavilla on täydellinen tutkimusraportti, on toimitettava tutkimustiivistelmä;

e) käytön lyhyt yleinen kuvaus siten kuin liitteessä VI olevan 3 jakson 3.5 kohdassa täsmennetään;

f) tiedot sovelletuista ja käyttäjälle suositelluista riskinhallintatoimenpiteistä 4 kohdan mukaisesti.

– –

3. Sellaisen kuljetettavan erotetun välituotteen rekisteröinnin, jota kuljetetaan enemmän kuin 1 000 tonnia vuodessa valmistajaa tai maahantuojaa kohti, on sisällettävä liitteessä VII täsmennetyt tiedot 2 kohdan mukaisesti edellytettyjen tietojen lisäksi.

Näiden tietojen tuottamiseen sovelletaan 13 artiklaa.

4. Edellä 2 ja 3 kohtaa sovelletaan ainoastaan sellaisiin kuljetettaviin erotettuihin välituotteisiin, joiden osalta valmistaja tai maahantuoja varmistuu itse tai vakuuttaa, että hän on saanut käyttäjältä vahvistuksen siitä, että toisen (toisten) aineen (aineiden) synteesi kyseisestä välituotteesta tapahtuu muilla tuotantopaikoilla seuraavien tarkasti valvottujen ehtojen mukaisesti:

a) aine on tiukasti eristettävä teknisin keinoin koko sen elinkaaren aikana, mukaan luettuna valmistus, puhdistus, laitteiden puhtaanapito ja kunnossapito, näytteenotto, analyysit, laitteiden tai astioiden täyttö ja tyhjennys, jätteiden käsittely tai puhdistus sekä varastointi;

b) käytetään menettelytapa- ja valvontatekniikoita päästöjen ja mahdollisen niistä seuraavan altistumisen minimoimiseksi;

c) ainoastaan asianmukaisesti koulutettu ja luvan saanut henkilökunta voi käsitellä ainetta;

d) puhtaanapidon ja kunnossapidon yhteydessä on sovellettava erityismenettelyjä, kuten huuhtelua ja pesua, ennen kuin järjestelmä avataan ja siihen mennään sisälle;

e) onnettomuustapauksissa ja kun syntyy jätettä, on käytettävä menettelyjä ja/tai valvontatekniikoita päästöjen ja niistä aiheutuvan altistumisen minimoimiseen puhdistuksen tai puhtaanapidon ja kunnossapidon aikana;

f) aineen käsittelyyn liittyvät menettelytavat on dokumentoitava tarkasti, ja tuotantopaikan toiminnasta vastaavan on valvottava niitä tiukasti.

Jos ensimmäisessä alakohdassa luetellut vaatimukset eivät täyty, rekisteröinnin on sisällettävä 10 artiklassa täsmennetyt tiedot.”

7 REACH-asetuksen VII osasto, jonka otsikko on ”Lupamenettely”, sisältää kyseisen asetuksen 56–64 artiklan.

8 Kyseisen asetuksen 56 artiklan, jonka otsikko on ”Yleiset säännökset”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Valmistaja, maahantuoja tai jatkokäyttäjä ei saa saattaa markkinoille käyttöön eikä itse käyttää ainetta, joka sisältyy liitteeseen XIV, paitsi jos:

a) kyseiselle käytölle, jonka (kyseisille käytöille, joiden) vuoksi aine on saatettu markkinoille sellaisenaan tai seoksessa tai sisällytettäväksi esineeseen tai johon (joihin) hän käyttää kyseistä ainetta itse, on myönnetty 60–64 artiklan mukainen lupa; tai

b) kyseinen käyttö, jonka (kyseiset käytöt, joiden) vuoksi aine on saatettu markkinoille sellaisenaan tai seoksessa tai sisällytettäväksi esineeseen tai johon (joihin) hän käyttää kyseistä ainetta itse, on vapautettu liitteen XIV lupavaatimuksesta 58 artiklan 2 kohdan mukaisesti; tai

– –”

9 Mainitun asetuksen 57 artiklassa, jonka otsikko on ”Liitteeseen XIV sisällytettävät aineet”, säädetään seuraavaa:

”Seuraavat aineet voidaan sisällyttää liitteeseen XIV 58 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen:

a) aineet, jotka täyttävät syöpää aiheuttavien aineiden kategoriaan 1 tai 2 kuuluvien aineiden luokituskriteerit direktiivin 67/548/ETY mukaisesti;

b) aineet, jotka täyttävät perimää vaurioittavien aineiden kategoriaan 1 tai 2 kuuluvien aineiden luokituskriteerit direktiivin 67/548/ETY mukaisesti;

c) aineet, jotka täyttävät lisääntymismyrkyllisten aineiden kategoriaan 1 tai 2 kuuluvien aineiden luokituskriteerit direktiivin 67/548/ETY mukaisesti;

d) aineet, jotka ovat hitaasti hajoavia, biokertyviä ja myrkyllisiä tämän asetuksen liitteessä XIII mainittujen kriteereiden mukaisesti;

e) aineet, jotka ovat erittäin hitaasti hajoavia ja erittäin voimakkaasti biokertyviä tämän asetuksen liitteessä XIII mainittujen perusteiden mukaisesti;

f) aineet – esimerkiksi sellaiset, joilla on hormonitoimintaa häiritseviä ominaisuuksia tai jotka ovat hitaasti hajoavia, biokertyviä ja myrkyllisiä tai erittäin hitaasti hajoavia ja erittäin voimakkaasti biokertyviä ja jotka eivät täytä edellä d tai e alakohdan mukaisia kriteereitä – joiden osalta on

tieteellisiä todisteita todennäköisistä vakavista vaikutuksista ihmisten terveyteen tai ympäristöön, jotka antavat aihetta samantasoiseen huoleen kuin muiden a–e alakohdassa lueteltujen aineiden vaikutukset ja jotka tunnistetaan tapauskohtaisesti 59 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.”

10 REACH-asetuksen 59 artiklassa, jonka otsikko on ”57 artiklassa tarkoitettujen aineiden tunnistaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Edellä 57 artiklassa tarkoitetut kriteerit täyttävien aineiden tunnistamiseksi ja liitteeseen XIV mahdollisesti sisällytettävien aineiden luettelon laatimiseksi sovelletaan tämän artiklan 2–10 kohdassa säädettyä menettelyä. – –

– –

3. Jäsenvaltio voi laatia asiakirja-aineiston liitteen XV mukaisesti aineille, joiden se katsoo täyttävän 57 artiklassa tarkoitetut perusteet, ja toimittaa sen kemikaalivirastolle. – –

– –

7. Jos kemikaalivirasto esittää tai saa huomautuksia, se siirtää asiakirja-aineiston jäsenvaltioiden komitean käsiteltäväksi 15 päivän kuluessa 5 kohdassa tarkoitetun 60 päivän määräajan päättymisestä.

8. Jos jäsenvaltioiden komitea pääsee yksimieliseen sopimukseen aineen tunnistamisesta 30 päivän kuluessa siitä, kun asia on siirretty sen käsiteltäväksi, kemikaalivirasto sisällyttää aineen 1 kohdassa tarkoitettuun luetteloon. Kemikaalivirasto voi sisällyttää aineen suosituksiinsa 58 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

9. Jos jäsenvaltioiden komitea ei pääse yksimieliseen sopimukseen, komissio laatii ehdotuksen aineen tunnistamisesta kolmen kuukauden kuluessa jäsenvaltioiden komitean lausunnon vastaanottamisesta. Lopullinen päätös aineen tunnistamisesta tehdään 133 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti.

10. Kemikaalivirasto julkaisee 1 kohdassa tarkoitetun luettelon verkkosivuillaan viipymättä sen jälkeen, kun päätös aineen sisällyttämisestä on tehty, ja pitää luetteloa ajan tasalla.”

11 REACH-asetuksen 60–64 artikla koskevat lupien myöntämismenettelyä.

12 Asetuksen N:o 1907/2006 liitteen XVII muuttamisesta (akryyliamidi) 14.4.2011 annetun komission asetuksen (EU) N:o 366/2011 (EUVL 2011, L 101, s. 12) mukaan kyseisessä liitteessä olevaan taulukkoon lisätään 60 kohta seuraavasti:

”60. Akryyliamidi CAS-nro 79-06-1	Ei saa saattaa markkinoille eikä käyttää aineena tai seosten aineosana 0,1 painoprosentin tai sen ylittävinä pitoisuuksina saumaus- ja tiivistyslaasteissa 5 päivän marraskuuta 2012 jälkeen.”

Asian tausta

13 Valituksenalaisen tuomion 1–10 kohdasta ilmenee, että ECHA sisällytti riidanalaisella päätöksellä akryyliamidin luetteloon tunnistetuista aineista, jotka voidaan mahdollisesti sisällyttää REACH-asetuksen liitteeseen XIV, siitä syystä, että akryyliamidi on luokiteltu ryhmään 2 kuuluvaksi syöpää aiheuttavaksi aineeksi ja ryhmään 2 kuuluvaksi sukusolujen perimää vaurioittavaksi aineeksi.

Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

14 PPG ja SNF nostivat 10.6.2010 kanteen, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista.

15 Unionin yleinen tuomioistuin jätti PPG:n ja SNF:n kanteen tutkimatta 21.9.2011 antamallaan määräyksellä PPG ja SNF v. ECHA (T-268/10, EU:T:2011:508).

16 Unionin tuomioistuin kumosi 21.9.2011 annetun määräyksen PPG ja SNF v. ECHA (T-268/10, EU:T:2011:508), palautti asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja määräsi, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin, 26.9.2013 antamallaan tuomiolla PPG ja SNF v. ECHA (C-625/11 P, EU:C:2013:594).

17 Alankomaiden kuningaskunta jätti väliintulokirjelmänsä 16.9.2014 ja komissio 17.9.2014.

18 Valituksenalaisella tuomiolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi ECHAn oikeudenkäyntiväitteen, minkä jälkeen se hylkäsi PPG:n ja SNF:n kanteen ja velvoitti ne korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

19 PPG ja SNF vaativat, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– kumoaa riidanalaisen päätöksen tai toissijaisesti palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimeen ja

– velvoittaa ECHAn korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 ECHA vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa PPG:n ja SNF:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Komissio vaati, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen.

Valituksen tarkastelu

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

22 PPG ja SNF väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen tulkitessaan REACH-asetuksen 3 artiklan 15 alakohdassa määriteltyä välituotteen käsitettä. Unionin yleinen tuomioistuin lisäsi valituksenalaisen tuomion 54–58 ja 66–68 kohdassa edellytyksen, josta kyseisessä säännöksessä ei säädetä. Tällä lisäedellytyksellä välituotteen käsite rajataan koskemaan vain aineita, joiden kemiallisen prosessoinnin ”pääasiallisena tavoitteena” on toisen aineen valmistaminen. Tämän lisäyksen seurauksena välituotteiden ryhmän ulkopuolelle jäävät kaikki aineet, jotka on syntetisoitu sellaisen erityistoiminnon toteuttamiseksi, joka on kyseisen aineen lopullista käyttöä.

23 Unionin yleisen tuomioistuimen omaksuma tulkinta on johtanut siihen, ettei välituotteeksi ole luokiteltu akryyliamidia, jota käytetään polyakryyliamidin tuottamiseksi tiivistämiseen. Kyseistä luokittelematta jättämistä on perusteltu sillä, että tällaisessa tilanteessa akryyliamidia ”ei [käytetä] polyakryyliamidin valmist[ukseen]” vaan kyse on mainitun monomeerin ”lopullis[esta] käyt[östä]”.

24 Tämän tulkinnan johdosta unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 56–58 kohdassa lisäksi jättänyt luokittelematta polyakryyliamidin valmistamiseen käytetyn akryyliamidin välituotteeksi silloin, kun polyakryyliamidia käytetään tämän jälkeen elektroforeesissa käytettävien geelien valmistuksessa, sillä perusteella, että kyseisen muuntamisen lopullisena tavoitteena ei ole polyakryyliamidin valmistaminen vaan molekyylien analyyttinen erottaminen elektroforeesilla.

25 Unionin yleinen tuomioistuin sekoitti siis PPG:n ja SNF:n mukaan yhtäältä akryyliamidin käytön polyakryyliamidin valmistamiseen ja toisaalta käytön, johon polyakryyliamidi on tarkoitettu, ja näitä ovat siis tiivistäminen ja elektroforeesi. Unionin yleinen tuomioistuin on rinnastanut alkuperäisen aineen muuntamisen ”pääasiallisen tavoitteen” syntetisoidun aineen ”pääasialliseen käyttötarkoitukseen”.

26 Kun unionin yleinen tuomioistuin jätti luokittelematta monomeerin välituotteeksi, se katsoi implisiittisesti, ettei kyseinen aine lakkaa olemasta polymerisaation päättyessä toisin kuin unionin tuomioistuin on katsonut 7.7.2009 annetun tuomion S.P.C.M. ym. (C-558/07, EU:C:2009:430) 34 kohdassa.

27 PPG ja SNF väittävät, että unionin yleisen tuomioistuimen omaksuma tulkinta on ristiriidassa REACH-asetuksen tavoitteen ja ”Välituotteita koskevat toimintaohjeet” -nimisen ECHAn asiakirjan (asiakirja ECHA-2010-G-17-FR) kanssa. Välituotteisiin sovelletaan erityisjärjestelmää etenkin kyseisen asetuksen johdanto-osan 41 perustelukappaleessa esitetyistä toiminnallisista syistä, ja kyseiselle järjestelmälle on ominaista yhtäältä mainitun asetuksen 17 ja 18 artiklassa vahvistetut erityiset rekisteröinnin edellytykset ja toisaalta vapautus saman asetuksen VII osaston soveltamisesta.

28 Kyseisen poikkeusjärjestelmän perustana on se, että kyseisille aineille altistuminen on rajallista, mikä merkitsee vastaavasti myös pienempää riskiä kuin muut aineet.

29 ECHA ja komissio riitauttavat PPG:n ja SNF:n argumentaation.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

30 Sen määrittämiseksi, onko ensimmäinen valitusperuste, joka koskee REACH-asetuksen 3 artiklan 15 alakohdassa määritellyn välituotteen käsitteen tulkinnassa tehtyä oikeudellista virhettä, perusteltu, on huomautettava, että ilmaisu välituote on kyseisessä asetuksessa substantiivi, joka koskee sellaisten tiettyjen aineiden tunnistamista, joihin sovelletaan niiden käyttötarkoituksen vuoksi poikkeusjärjestelmää, jolla kevennetään tiettyjä mainitussa asetuksessa säädettyjä velvoitteita.

31 REACH-asetuksen 3 artiklan 15 alakohdassa säädetyn määritelmän mukaan ilmaisua välituote käytetään aineesta, jota valmistetaan ja kulutetaan tai käytetään sen muuntamiseksi toiseksi aineeksi kemiallisella prosessoinnilla, josta käytetään nimitystä ”synteesi”.

32 REACH-asetuksen 3 artiklan 15 alakohdassa välituotteet jaetaan lisäksi kolmeen ryhmään. Ensimmäinen ryhmä eli erottamattomien välituotteiden ryhmä koskee välituotetta, jota ei tarkoituksellisesti poisteta laitteistosta, jossa sen synteesi tapahtuu. REACH-asetusta ei kyseisen asetuksen 2 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla sovelleta tähän ensimmäiseen ryhmään. Toiseen ryhmään eli tuotantopaikalla käytettävien erotettujen välituotteiden ryhmään kuuluvat kaikki välituotteet, joiden valmistus ja synteesi tapahtuu samalla tuotantopaikalla. Kolmas ryhmä eli kuljetettavien erotettujen välituotteiden ryhmä koskee kaikkia välituotteita, jotka kuljetetaan yhdeltä tuotantopaikalta toiselle. Nämä kaksi viimeksi mainittua välituotteiden ryhmää on vapautettu kyseisen asetuksen VII osaston soveltamisesta saman asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan nojalla.

33 Näistä seikoista ilmenee, että REACH-asetuksen 3 artiklan 15 alakohdan mukaan kolmen edellytyksen on täytyttävä, jotta aineen käyttöä voidaan pitää välituotekäyttönä. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 56 kohdassa korostanut, ensimmäinen näistä edellytyksistä koskee sitä tarkoitusta, johon ainetta valmistetaan ja käytetään välituotteena ja jona on kyseisen aineen muuntaminen toiseksi aineeksi. Toinen edellytys koskee sitä teknistä keinoa, jolla kyseinen muuntaminen toteutetaan, eli synteesiksi kutsuttua kemiallista prosessointia. Kolmannen edellytyksen mukaan välituotteen käsite ulottuu vain sellaisiin aineen käyttötarkoituksiin, jotka rajoittuvat valvottuun ympäristöön, joka voi olla joko laitteisto, jonka sisällä synteesi tapahtuu, taikka tuotantopaikka, jonka sisällä valmistus ja synteesi tapahtuu tai johon kyseinen aine kuljetetaan; REACH-asetuksen 3 artiklan 16 alakohdan mukaan tuotantopaikalla tarkoitetaan puolestaan ”yksittäistä paikkaa”, johon tietty infrastruktuuri ja laitteet on sijoitettu.

34 Käsiteltävässä tapauksessa unionin yleinen tuomioistuin katsoi edellä olevassa kohdassa mieleen palautettujen kahden ensimmäisen edellytyksen osalta valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa, että ”[REACH-asetuksen] 3 artiklan 15 [ala]kohdassa säädetystä välituotteen määritelmästä seuraa – –, että aineen luokittelu välituotteeksi riippuu sen valmistuksen [ja sen käytön] tavoitteesta – – [T]ämän määritelmän mukaan välituotteella tarkoitetaan ainetta, jota valmistetaan kemiallista prosessointia varten [ja] kulutetaan tai käytetään kemiallisessa prosessoinnissa synteesiä varten”. Tällä arvioinnilla, joka on toistettu lähinnä valituksenalaisen tuomion 67 ja 68 kohdassa, unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi asianmukaisesti välituotteen käsitettä, eikä se tehnyt – toisin kuin PPG ja SNF väittävät – tältä osin oikeudellista virhettä.

35 Väitteillä, jotka kohdistuvat valituksenalaisen tuomion 50–58 kohtaan, jotka koskevat unionin yleisen tuomioistuimen arviointia ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen tutkittavaksi ottamisesta, arvostellaan lähinnä perusteluja, joiden nojalla unionin yleinen tuomioistuin kieltäytyi katsomasta, että akryyliamidia käytetään yksinomaan välituotteena. Todettuaan tältä osin valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa, että 99,9 prosenttia akryyliamidista käytetään välituotteena, unionin yleinen tuomioistuin katsoi muilta osin, että kyseisen aineen käyttöä tiivistetuotteissa ja valmistettaessa elektroforeesissa käytettäviä geelejä ei voitu luokitella välituotekäytöksi.

36 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi tiivistetuotteista lähinnä, että vaikka akryyliamidin käyttö edellyttää kyseisen aineen kemiallista muuntamista polyakryyliamidiksi, kyseisen prosessin pääasiallisena tavoitteena ei ole tuottaa polyakryyliamidia vaan valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa kuvattu tiivistäminen, johon kuuluu muun muassa vesivuotojen tukkiminen, betonirakenteiden korjaaminen ja kosteusvaurioiden käsittely.

37 Unionin yleinen tuomioistuin totesi siten valituksenalaisen tuomion 54 kohdassa, että ”[REACH-asetuksen] 3 artiklan 15 [ala]kohdan määritelmän mukaan välituotteella tarkoitetaan ainetta, jota valmistetaan kemiallista prosessointia varten [ja] kulutetaan tai käytetään kemiallisessa prosessoinnissa synteesiä varten. Esillä olevassa asiassa on selvää, että akryyliamidiin pohjautuvaa tiivisteainetta käytetään toisen aineen valmistuksessa, jossa se itse prosessoidaan täksi toiseksi aineeksi eli polymeeriksi. Kuten ECHA toteaa, akryyliamidia itseään ei käytetä synteesissä [REACH-asetuksen] 3 artiklan 15 [ala]kohdan määritelmässä tarkoitetulla tavalla. Sitä ei käytetä tämän toisen aineen valmistamiseksi, vaan kemiallisen prosessin pääasiallisena tavoitteena on toteuttaa vesitiiviys, joka saadaan aikaan, kun akryyliamidiin pohjautuva tiivisteaine polymeroituu. Polymeroituessaan se jähmettyy kovaksi geeliksi, joka on vedenpitävä, kun sitä käytetään tiivistämiseen tarkoitettuihin sovelluksiin. Akryyliamidin käyttö tiivisteaineena ei siten ole välituotekäyttöä vaan tämän aineen lopullista käyttöä”.

38 On kuitenkin korostettava, että koska aineen valmistamisen ja käyttämisen tarkoituksena on kyseisen aineen muuntaminen toiseksi aineeksi, ensimmäinen mainitun asetuksen 3 artiklan 15 alakohdasta ilmenevistä kolmesta edellytyksestä aineen luokittelemiseksi välituotteeksi on täyttynyt. Saman asetuksen 3 artiklan 15 alakohdassa ei ole mitään lisäkriteeriä, jonka nojalla voitaisiin suorittaa

erottelu kyseisen tarkoituksen pääasiallisuuden tai liitännäisyyden mukaan tai selvittää, sekoittuuko kemiallinen prosessi, jossa aine muunnetaan toiseksi aineeksi, siihen lopulliseen käyttöön, johon kyseinen aine on tarkoitettu.

39 Kun unionin yleinen tuomioistuin kieltäytyi luokittelemasta akryyliamidia prosessissa, jossa se muunnetaan polyakryyliamidiksi tiivistämistä varten, ”välituotteeksi”, se tulkitsi siis väärin REACH-asetuksen 3 artiklan 15 alakohtaa lisätessään siihen edellytyksen, josta siinä ei säädetä.

40 Kyseisellä oikeudellisella virheellä ei ole kuitenkaan vaikutusta valituksenalaisen tuomion pätevyyteen siltä osin kuin se koskee ylimääräisiä perusteluja. Valituksenalaisen tuomion 50–58 kohdassa esitetyt perustelut, jotka ovat ensimmäisen valitusperusteen kohteena ja jotka koskevat ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen tutkittavaksi ottamista, seuraavat näet valituksenalaisen tuomion 43 kohdassa esitettyä päätelmää, jota ei ole riitautettu ja jonka mukaan riidanalaisella päätöksellä voi olla välittömiä oikeusvaikutuksia kyseisen aineen toimittajien oikeusasemaan. Nämä välittömät oikeusvaikutukset perustuvat mainitun asetuksen 31 artiklan 9 kohdan a alakohdassa säädettyihin tiedottamisvelvollisuuksiin, koska aineen tunnistaminen REACH-asetuksen 59 artiklassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti on uusi tieto, joka voi velvoittaa mainitut toimittajat saattamaan mainitussa 31 artiklassa tarkoitetun turvallisuustiedotteen ajan tasalle. Tästä seuraa, että ensimmäinen valitusperuste on tehoton siltä osin kuin se kohdistuu valituksenalaisen tuomion 50–58 kohtaan.

41 Edellä esitetyistä seikoista ilmenee, että ensimmäinen valitusperuste on hylättävä osittain perusteettomana ja osittain tehottomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

42 PPG ja SNF moittivat toisessa valitusperusteessaan, joka kohdistuu valituksenalaisen tuomion 64–71 ja 77 kohtaan, unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ole ottanut kantaa niiden väitteeseen, joka perustui REACH-asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan rikkomiseen, ja ettei se ole näin ollen noudattanut perusteluvelvollisuuttaan. Valituksenalaisessa tuomiossa ei ole niiden mukaan esitetty syitä sille, minkä vuoksi kyseisessä säännöksessä selkeää sanamuotoa noudattaen esitetty vapautus ei kata kyseisen asetuksen 59 artiklaa.

43 ECHAn ja komission mukaan valituksenalaisen tuomion perustelut ovat riittävät.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että unionin yleiselle tuomioistuimelle kuuluva perusteluvelvollisuus edellyttää, että unionin yleisen tuomioistuimen perusteluista ilmenee selkeästi ja yksiselitteisesti sen päättely siten, että niille, joita päätös koskee, selviävät sen syyt ja että unionin tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa (ks. mm. tuomio 7.1.2004, Aalborg Portland ym. v. komissio, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, EU:C:2004:6, 372 kohta ja tuomio 1.6.2017, Universidad Internacional de la Rioja v. EUIPO, C-50/17 P, ei julkaistu, EU:C:2017:415, 12 kohta).

45 Käsiteltävässä tapauksessa unionin yleinen tuomioistuin esitti ensin valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa PPG:n ja SNF:n argumentaation, joka koskee REACH-asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan rikkomista, ja totesi tämän jälkeen 64–71 kohdassa syyt, joiden johdosta se katsoi, ettei kyseinen argumentaatio ollut perusteltu.

46 Valituksenalaisen tuomion perusteluista ilmenee siten selkeästi ja yksiselitteisesti unionin yleisen tuomioistuimen noudattama päättely sen käsiteltäväksi saatetun ensimmäisen kanneperusteen hylkäämiseksi.

47 Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

48 PPG ja SNF väittävät kolmannessa valitusperusteessaan, joka kohdistuu valituksenalaisen tuomion 64–71 ja 77 kohtaan, että se unionin yleisen tuomioistuimen omaksuma REACH-asetuksen tulkinta, jonka perusteella se kieltäytyi katsomasta, että välituotteet on vapautettu kyseisen asetuksen 59 artiklassa säädetystä tunnistamismenettelystä, on selvästi ristiriidassa mainitun asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan selkeän sanamuodon kanssa. Kyseinen säännös koskee niiden mukaan poikkeuksetta saman asetuksen koko VII osastoa. Jos unionin lainsäätäjä olisi halunnut jättää tunnistamismenettelyn välituotteille varatun vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle, se olisi tehnyt näin nimenomaisella säännöksellä. Koska kyseisen säännöksen sanamuoto on yksiselitteinen, ei ole tarpeen turvautua muihin tulkintamenetelmiin kuin sanamuodon mukaiseen tulkintaan.

49 PPG ja SNF väittävät, että kun unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 65 kohdassa, että REACH-asetuksen 59 artiklan nojalla mikä tahansa välituote, joka voidaan luokitella aineeksi, voi olla kyseisessä säännöksessä säädetyn tunnistamismenettelyn kohteena, se sovelsi mainittua artiklaa virheellisesti. Se, että aineella on mainitun asetuksen 57 artiklassa tarkoitetut erityistä huolta aiheuttavat sisäiset ominaisuudet, ei oikeuta ECHAa rikkomaan tuota samaa asetusta.

50 PPG:n ja SNF:n mukaan unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa omaksuma REACH-asetuksen 59 artiklan tulkinta on virheellinen. Aine on mahdollista sisällyttää ehdolla olevien aineiden luetteloon samalla kun tarkennetaan, että kyseinen sisällyttäminen ei vaikuta tuon aineen käyttämiseen välituotteena. Koska välituotteita ei ole tarkoitus sisällyttää kyseisen asetuksen liitteeseen XIV, niitä ei ole syytä ottaa luetteloon, joka laaditaan tällaista sisällyttämistä varten.

51 Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa esittämä toteamus, jonka mukaan REACH-asetuksen 57 artikla koskee aineen sisäisiä ominaisuuksia, ei ole merkityksellinen mainitun asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan soveltamisen kannalta.

52 ECHA ja komissio riitauttavat PPG:n ja SNF:n argumentaation.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

53 Kolmanteen valitusperusteeseen vastaamiseksi on palautettava mieleen se asiayhteys, jossa REACH-asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädettyä vapautusta sovelletaan.

54 Mainitun asetuksen 1 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että asetuksen tarkoituksena on varmistaa korkeatasoinen ihmisten terveyden ja ympäristön suojelu, mukaan lukien vaihtoehtoisten keinojen edistäminen aineiden vaarojen arvioimiseksi, sekä aineiden vapaa liikkuvuus sisämarkkinoilla samalla kilpailukykyä ja innovointia edistäen. Tätä varten samassa asetuksessa otetaan käyttöön kemikaalien integroitu valvontajärjestelmä, joka sisältää niiden rekisteröinnin, niiden arvioinnin sekä niiden sallimisen ja niiden käyttämisen mahdolliset rajoitukset (ks. mm. tuomio 15.3.2017, Polynt v. ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, 20 kohta).

55 Kuten muun muassa REACH-asetuksen johdanto-osan 69 ja 70 perustelukappaleessa on todettu, kyseisessä asetuksessa kiinnitetään erityistä huomiota niin sanottuihin ”erityistä huolta” aiheuttaviin aineisiin. Kyseisiin aineisiin sovelletaan nimittäin REACH-asetuksen VII osastossa säädettyä lupajärjestelmää. Mainitun asetuksen 55 artiklasta ilmenee, että kyseisellä lupajärjestelmällä on tarkoitus ”taata sisämarkkinoiden moitteeton toiminta varmistaen samalla, että erityistä huolta aiheuttavien aineiden riskit ovat asianmukaisesti hallinnassa ja että kyseiset aineet korvataan asteittain soveltuvilla vaihtoehtoisilla aineilla tai tekniikoilla, jos nämä ovat taloudellisesti ja teknisesti toteuttamiskelpoisia” (ks. mm. tuomio 15.3.2017, Polynt v. ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, 21 kohta).

56 Kyseisen lupajärjestelmän mukainen ensimmäinen vaihe on erityistä huolta aiheuttavien aineiden tunnistamista REACH-asetuksen 57 artiklassa ilmaistujen kriteerien perusteella koskeva menettely. Toinen vaihe on kyseisten aineiden sisällyttäminen saman asetuksen liitteenä XIV olevaan luvanvaraisten aineiden luetteloon, ja kolmas ja viimeinen vaihe koskee menettelyä mahdollisen luvan myöntämiseksi erityistä huolta aiheuttavalle aineelle (ks. mm. tuomio 15.3.2017, Polynt v. ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, 22 kohta).

57 Mainitun asetuksen VII osastossa säädetyn lupajärjestelmän ja unionin muiden sellaisten lainsäädännössä annettujen säännösten ja hallinnollisten säännösten välisen johdonmukaisuuden varmistamiseksi, joiden tarkoituksena on suojella ihmisten terveyttä tai ympäristöä kemikaalien käytössä syntyviltä riskeiltä, saman asetuksen 58 artiklan 2 kohdassa sallitaan, että tietyt käytöt tai käyttökategoriat voidaan vapauttaa lupavaatimuksesta ”edellyttäen, että riski on asianmukaisesti hallinnassa voimassa olevan yhteisön erityislainsäädännön, jossa asetetaan ihmisten terveyden tai ympäristön suojeluun liittyvät vähimmäisvaatimukset aineen käytölle, pohjalta”. Kyseinen vapautusmekanismi edellyttää aineen ja sen käytön tai käyttökategorioiden välillä olevaa erottamatonta yhteyttä (tuomio 13.7.2017, VECCO ym. v. komissio, C-651/15 P, EU:C:2017:543, 30 ja 37 kohta).

58 Tuon REACH-asetuksen 58 artiklan 2 kohdassa säädetyn erityisen vapautuksen lisäksi kyseisen asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa otetaan käyttöön yleinen vapautus, jonka mukaan ”tuotantopaikalla käytettäviä erotettuja välituotteita ja kuljetettavia erotettuja välituotteita koskee vapautus [mainitun asetuksen] VII osaston soveltamisesta”.

59 Kun viimeksi mainittua säännöstä tulkitaan sanamuodon mukaisesti, kuten PPG ja SNF tekevät, sen perusteella olisi katsottava, että jokainen aine, jota käytetään tuotantopaikalla käytettävänä erotettuna välituotteena tai kuljetettavana erotettuna välituotteena, on tästä syystä automaattisesti vapautettu kaikkien REACH-asetuksen VII osaston säännösten soveltamisesta. Tällaiseen aineeseen ei siten sovellettaisi kyseisen asetuksen 59 artiklassa säädettyä tunnistamismenettelyä ja näin on, vaikka kyseinen aine kuuluisi sisäisten ominaisuuksiensa vuoksi mainitun asetuksen 57 artiklan soveltamisalaan ja sitä olisi näin ollen pidettävä erityistä huolta aiheuttavana. Myöskään saman asetuksen VII osaston 2 ja 3 luvussa säänneltyä lupamenettelyä ei siis sovellettaisi tällaiseen aineeseen.

60 Tällainen sanamuodon mukainen tulkinta on selvästi vastoin tämän tuomion 54 ja 55 kohdassa mieleen palautettua REACH-asetuksen tavoitetta, jona on terveyden ja ympäristön suojelu. Se on lisäksi ristiriidassa kyseisen asetuksen rakenteen kanssa.

61 Kuten julkisasiamies on huomauttanut ratkaisuehdotuksensa 85–87 kohdassa, kun REACH-asetuksen 3 artiklan 15 alakohtaa, jossa määritellään välituotteen käsite, ja kyseisen asetuksen VII osaston säännöksiä tulkitaan yhdessä, niistä ilmenee, että saman asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädetty vapautus on ymmärrettävä siten, että sitä sovelletaan pelkästään aineen käyttöihin, jotka voidaan luokitella käytöksi tuotantopaikalla erotettuna välituotteena tai kuljetettavana erotettuna välituotteena. Tätä vapautusta ei siis sovelleta VII osaston säännöksiin, joilla säännellään aineita muiden seikkojen kuin niiden käyttöjen tai käyttökategorioiden mukaan.

62 Tästä seuraa, että REACH-asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädetty vapautus koskee pelkästään kyseisen asetuksen VII osaston 2 ja 3 luvussa säädettyä lupamenettelyä. Kyseisen lupamenettelyn tarkoituksena on näet nimenomaisesti rajata tietyn erityistä huolta aiheuttavan aineen osalta ne käytöt ja käyttökategoriat, jotka voidaan sallia, jollei muun muassa mainitun asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädetystä yleisestä vapautuksesta muuta johdu.

63 Kyseistä vapautusta ei sitä vastoin sovelleta REACH-asetuksen VII osaston säännöksiin, joilla säännellään aineita niiden sisäisten ominaisuuksien mukaan. Kyseisen asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohta ei siis ole esteenä sille, että aine voidaan tunnistaa erityistä huolta aiheuttavaksi mainitun asetuksen 57 artiklassa säädettyjen kriteerien perusteella, ja näin on siitä huolimatta, että sitä käytettäisiin vain tuotantopaikalla käytettävänä erotettuna välituotteena tai kuljetettavana erotettuna välituotteena.

64 Kuten julkisasiamies on huomauttanut ratkaisuehdotuksensa 83 kohdassa, REACH-asetuksen valmisteluasiakirjoista ilmenee, että lupamenettelyn ja sen vapautuksen, jota sovelletaan aineisiin, joita käytetään tuotantopaikalla käytettävinä erotettuina välituotteina tai kuljetettavina erotettuina välituotteina, välisen tällaisen yhteyden perustana on se, että nämä käyttötarkoitukset eivät luonteeltaan aiheuta huolta ja ne voidaan tästä syystä vapauttaa lupamenettelyn piiristä.

65 Unionin yleinen tuomioistuin totesi siis valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa oikeudellista virhettä tekemättä, että ”[REACH-asetuksen] 3 artiklan 15 [ala]kohdassa säädetystä välituotteen määritelmästä seuraa – –, että aineen luokittelu välituotteeksi riippuu sen valmistuksen [ja sen käytön] tavoitteesta – –. Kuten edellä on jo todettu – –, tämän määritelmän mukaan välituotteella tarkoitetaan ainetta, jota valmistetaan kemiallista prosessointia varten [ja] kulutetaan tai käytetään kemiallisessa prosessoinnissa synteesiä varten. Koska mitä tahansa ainetta voidaan lähtökohtaisesti valmistaa kemiallista prosessointia varten [ja] kuluttaa tai käyttää kemiallisessa prosessoinnissa synteesiä varten ja mikä tahansa aine voi siten olla välituotteen asemassa, se, että aineella on yksittäistapauksessa välituotteen asema, ei vapauta sitä [kyseisen asetuksen] 59 artiklassa säädetystä tunnistamismenettelystä”.

66 Koska tämä oikeudellinen perustelu riittää oikeuttamaan laillisesti ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn ensimmäisen kanneperusteen hylkäämisen, kolmas valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

67 PPG ja SNF moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 69–79 kohdassa hylännyt argumentaation, jolla ne väittivät, että ECHA oli tehnyt ilmeisen arviointivirheen jättäessään ottamatta huomioon REACH-asetuksen liitteen XV mukaisesti laadittuun asiakirja-aineistoon sisältyvät tiedot. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi näet, että kyseisen asetuksen liitteessä XV tarkoitetut tiedot eivät olleet merkityksellisiä aineen tunnistamiseksi mainitun asetuksen 59 artiklan menettelyn yhteydessä.

68 Tämä arviointi on niiden mukaan virheellinen. Kyseisen asiakirja-aineiston laatiminen muodostaa näet ensimmäisen vaiheen aineen lupamenettelystä, ja asiakirja-aineistoon on sisällytettävä kaikki asiaankuuluvat tiedot sen määrittämiseksi, onko kyseinen aine sisällytettävä ehdolla olevien aineiden luetteloon ja REACH-asetuksen liitteeseen XIV. Aineen sisäisten ominaisuuksien ohella mainitussa asiakirja-aineistossa on kyseisen asetuksen liitteen XV mukaan esitettävä tiedot käytöistä, altistumisista, vaihtoehtoisista aineista ja riskeistä.

69 Nyt käsiteltävässä tapauksessa ECHAn käytettävänä olevista tiedoista ilmenee, että akryyliamidia käytetään yksinomaan välituotteena. PPG:n ja SNF:n mukaan ECHAn oli tutkittava nämä seikat huolellisesti ja puolueettomasti (tuomio 21.11.1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, 14 kohta). Mainitut seikat osoittivat kuitenkin, että REACH-asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädetyn vapautuksen soveltamisedellytykset olivat täyttyneet.

70 ECHA ja komissio riitauttavat tämän argumentaation.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

71 Kuten tämän tuomion 63 kohdassa on todettu, REACH-asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohta ei ole esteenä sille, että aine voidaan tunnistaa erityistä huolta aiheuttavaksi mainitun asetuksen 57 artiklassa säädettyjen kriteerien perusteella, ja näin on siitä huolimatta, että sitä käytettäisiin vain tuotantopaikalla käytettävänä erotettuna välituotteena tai kuljetettavana erotettuna välituotteena.

72 Unionin yleinen tuomioistuin ei siis ole tehnyt oikeudellista virhettä, kun se on todennut valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, että ”vaikka oletettaisiinkin, että [Alankomaiden kuningaskunnan kyseisen asetuksen liitteen XV mukaisesti laatimassa] asiakirja-aineistossa mainitaan vain esimerkkejä tämän aineen käytöstä välituotteena, tällä ei olisi merkitystä tunnistettaessa akryyliamidi [mainitun asetuksen] 57 artiklassa tarkoitetut perusteet täyttäväksi erityistä huolta aiheuttavaksi aineeksi, koska nämä tiedot eivät koske akryyliamidin sisäisiä ominaisuuksia”.

73 Samasta syystä valituksenalaisen tuomion 70 ja 77 kohdassa esitetyissä vastaavissa perusteluissa ei ole oikeudellista virhettä.

74 Tämän vuoksi neljäs valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Viides ja kuudes valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

75 PPG ja SNF arvostelevat viidennessä valitusperusteessaan valituksenalaisen tuomion 93 kohtaa, jossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi niiden argumentaation, joka perustui suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen. Niiden mielestä oli olemassa riidanalaista päätöstä vähemmän rajoittava vaihtoehto, jossa akryyliamidia ehdolla olevien aineiden luetteloon otettaessa säädetään, että kyseinen tunnistaminen ja luetteloon ottaminen eivät vaikuta kyseisen aineen käyttöön välituotteena.

76 PPG ja SNF väittävät kuudennessa valitusperusteessa, että valituksenalaisen tuomion 93 kohta on puutteellisesti perusteltu.

77 ECHA ja komissio kiistävät nämä väitteet.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

78 Kuten tämän tuomion 62 kohdassa on todettu, REACH-asetuksen VII osaston 2 ja 3 luvussa säädetyn lupamenettelyn tarkoituksena on rajata tietyn erityistä huolta aiheuttavan aineen osalta ne käytöt ja käyttökategoriat, jotka voidaan sallia, jollei muun muassa kyseisen asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädetystä yleisestä vapautuksesta muuta johdu.

79 Tämän perusteella sillä, että kun aine otetaan luetteloon tunnistetuista aineista, jotka voidaan mahdollisesti sisällyttää mainitun asetuksen liitteeseen XIV, tässä yhteydessä esitetään tarkennus, jonka mukaan kyseisellä luetteloon ottamisella ei ole vaikutusta saman asetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan nojalla vapautettuihin käyttöihin, vain toistetaan se, mikä seuraa jo REACH-asetuksesta. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 116 kohdassa huomauttanut, tällaisella toimenpiteellä ei olisi mitään merkitystä suhteellisuusperiaatteen soveltamisen kannalta.

80 Tästä seuraa, että kun unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi PPG:n ja SNF:n argumentaation valituksenalaisen tuomion 93 kohdassa sillä perusteella, että ”lainsäätäjä on ottanut käyttöön välituotteita koskevia erityisiä sääntöjä [REACH-asetuksen] 2 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja 8 kohdan b alakohdassa”, se ei tehnyt mitään oikeudellista virhettä ja se noudatti perusteluvelvollisuuttaan.

81 Viides ja kuudes valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomina.

82 Kaikista edellä esitetyistä seikoista seuraa, että valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

83 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 138 artiklan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

84 Työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, mukaan asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

85 Koska ECHA on vaatinut PPG:n ja SNF:n velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska viimeksi mainitut ovat hävinneet asian, ne velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

86 Ensimmäisessä oikeusasteessa väliintulijoina esiintyneet Alankomaiden kuningaskunta ja komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) ja SNF SAS vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan lisäksi Euroopan kemikaaliviraston (ECHA) oikeudenkäyntikulut.

3) Alankomaiden kuningaskunta ja Euroopan komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset